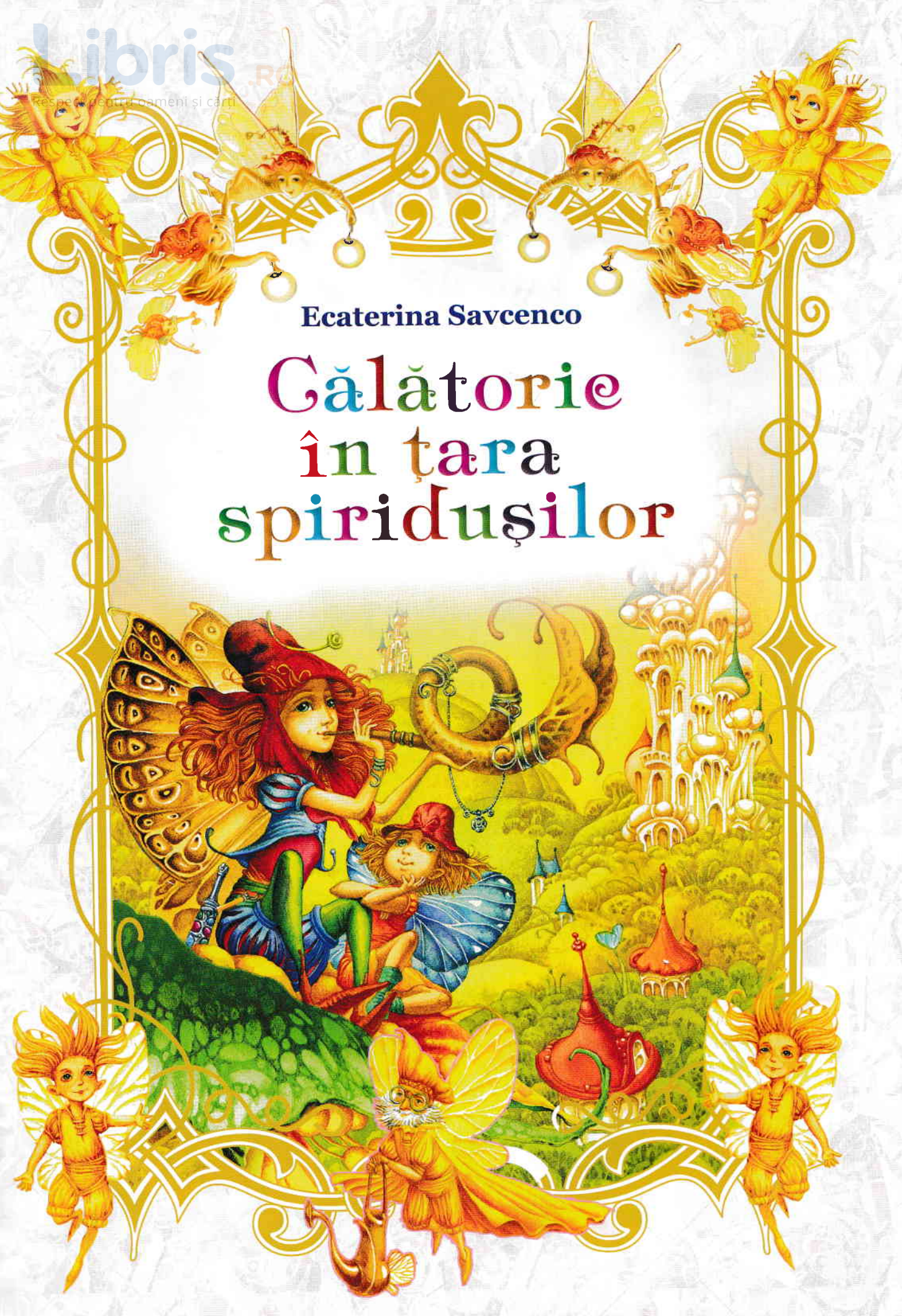

Ecaterina Savcenco

Călătorie în țara spiriduşilor

ANOTIMPURILE

Faimoșii spiriduși, despre care vei citi mai departe, trăiesc de sute de ani în țara soarelui veșnic. Acolo, ei muncesc fără pic de odihnă. Unii sunt culegători de nectar sau polen, alții sunt croitori și făuresc haine din iarbă, din frunze și din petale de flori, iar ceilalți construiesc palate fastuoase printre campanule și maci. Pe scurt, în Elflandia nu există niciun locuitor care să nu aibă ceva de făcut.

În fruntea tuturor se află Noel, un supraveghetor pe cât de drept, pe atât de sever, cel mai vârstnic spiriduș din întreaga împărăție, după Maiestatea Sa Regele. Noel este acela care le spune celorlalți spiriduși ce au de făcut. Iar cei care nu ascultă sunt trimiși în hațișul obscur și înfricoșător al pădurii, ca să culeagă ciuperci și conuri. Spiridușii se tem foarte tare de pădurea încâlcită și întunecoasă, pentru că lor, cel mai mult pe lume, le place soarele și lumina.

Dar iată că într-o zi, un spiriduș micuț pe nume Kiki (care era socotit mic nu din pricină că era mai mic decât degetul cel mic, ci fiindcă avea doar cinci ani) a adormit pe o floarea-soarelui. Soarele îi încălzea blând pieptișorul, în vreme ce Kiki dormea dulce-dulce și avea cele mai frumoase vise pe care le poate avea un omuleț așa mititel.

Tocmai pe atunci, s-a întâmplat ca pe deasupra poienii să treacă în zbor Noel, care obișnuia să verifice cum muncesc spiridușii. Zărindu-l pe Kiki dormind, Noel s-a supărat foarte tare, a scos din buzunar o goarnă de aur și a început să sufle în ea cu putere: „Tu-tu-tu! Tu-tu-tu!”

– Ia uitați-vă la leneșul ăsta! Ia uitați-vă la trântorul ăsta, striga Noel, zburând pe deasupra florii pe care dormea Kiki. Îndată, o sumedenie de spiriduși înconjură floarea-soarelui și începură să-l certe pe prichindel.

Larma îngrozitoare iscată îl trezi și pe Kiki care mai că nu căzu de pe floare. El știa că greșise adormind, în vreme ce semenii săi spiriduși munceau, și nici nu îndrăzni să își imagineze că ar mai putea să fie iertat. Înțelegând că îl aștepta o pedeapsă cumplită, cu glasul aproape stins, abia de mai reuși să șoptească:

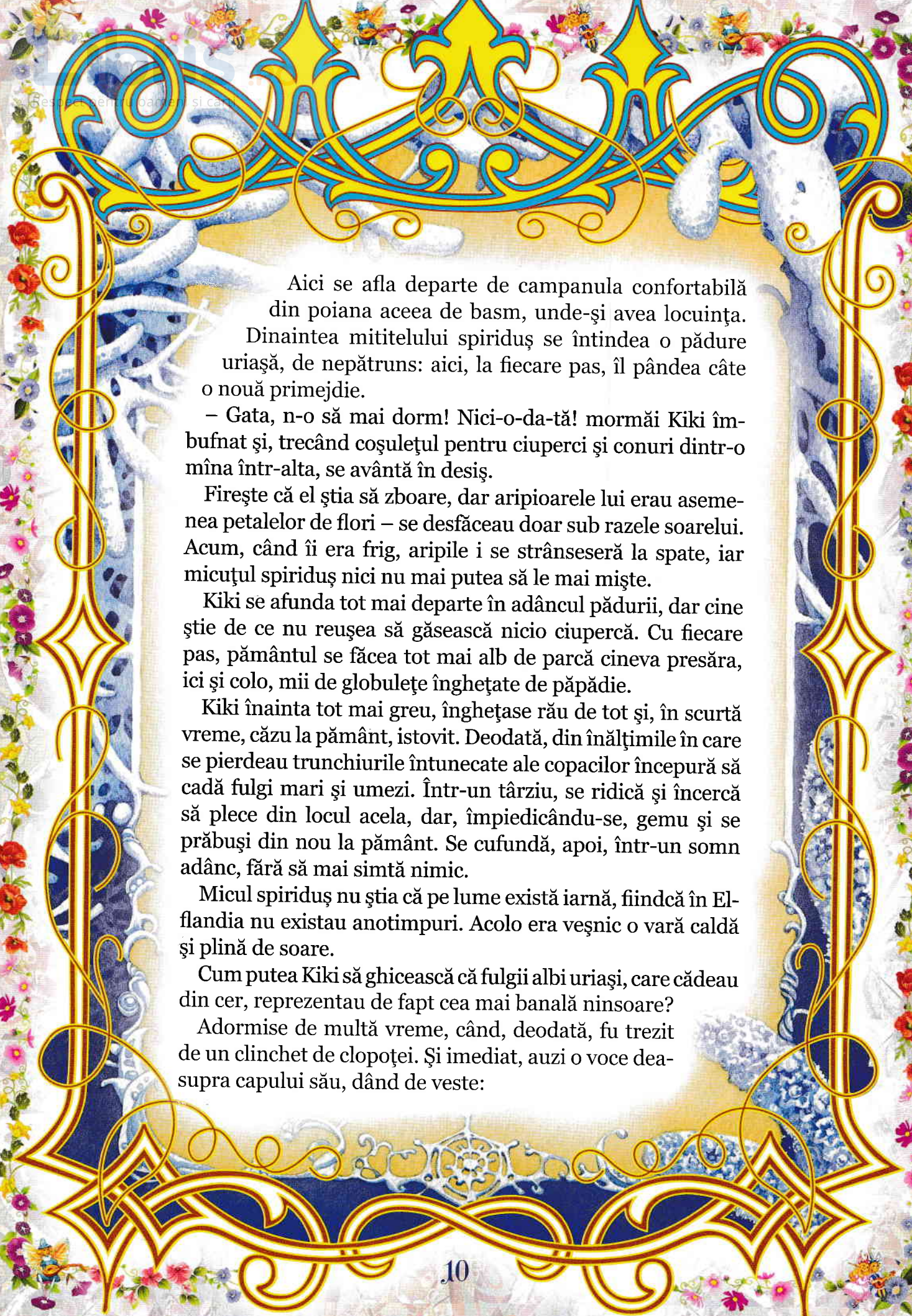
– Iertați-mă, și începu să plângă.

Inimile bune ale spiridușilor stăteau să se frângă de milă, dar toți știau că legile Elflandiei, ce fuseseră scrise cu mii de ani în urmă, nu puteau să fie încălcate în niciun fel. Chiar din seara acelei zile, Kiki fusese pedepsit să plece în pădurea întunecată, ca să culeagă ciuperci și conuri. Numai la gândul acesta lui Kiki îi tremurau genunchii, dar știa că nu avea niciun rost să se certe cu Noel.

Kiki își adună lucrurile necesare de drum și ieși în poiană, la marginea pădurii. Toți spiridușii, cu mic, cu mare, priveau în urma lui. Prichindelul se uită pentru o clipă înapoi și puțin lipsi să nu-l podidească plânsul din nou. „Nu-i nimic, totul va fi bine!”, își spuse el, luându-și inima în dinți și pășind în întuneric pe sub bolta pinilor seculari.

Deschizând ochii după câteva clipe, Kiki fu cuprins de o amețeala cumplită: iarba era atât de mare și copacii atât de înalți, că nu le putea zări vârfurile.

Aici se afla departe de campanula confortabilă din poiana aceea de basm, unde-și avea locuința. Dinaintea mititelului spiriduș se întindea o pădure uriașă, de nepătruns: aici, la fiecare pas, îl pândeau câte o nouă primejdie.

– Gata, n-o să mai dorm! Nici-o-da-tă! mormăi Kiki îmbufnat și, trecând coșulețul pentru ciuperci și conuri dintr-o mîna într-alta, se avîntă în desîș.

Firește că el știa să zboare, dar aripioarele lui erau asemenea petalelor de flori – se desfăceau doar sub razele soarelui. Acum, când îi era frig, aripile i se strânseseră la spate, iar micuțul spiriduș nici nu mai putea să le mai miște.

Kiki se afunda tot mai departe în adâncul pădurii, dar cine știe de ce nu reușea să găsească nicio ciupercă. Cu fiecare pas, pămîntul se făcea tot mai alb de parcă cineva presăra, ici și colo, mii de globulețe înghețate de păpădie.

Kiki înainta tot mai greu, înghețase rău de tot și, în scurtă vreme, căzu la pămînt, istovit. Deodată, din înălțimile în care se pierdeau trunchiurile întunecate ale copacilor începură să cadă fulgi mari și umezi. Într-un târziu, se ridică și încercă să plece din locul acela, dar, împiedicându-se, gemu și se prăbuși din nou la pămînt. Se cufundă, apoi, într-un somn adânc, fără să mai simtă nimic.

Micul spiriduș nu știa că pe lume există iarnă, fiindcă în Elflandia nu existau anotimpuri. Acolo era veșnic o vară caldă și plină de soare.

Cum putea Kiki să ghicească că fulgii albi uriași, care cădeau din cer, reprezentau de fapt cea mai banală ninsoare?

Adormise de multă vreme, când, deodată, fu trezit de un clinchet de clopoței. Și imediat, auzi o voce deasupra capului său, dînd de veste:

– E aici! E aici!

Întredeschizând un ochi, Kiki observă că strigătele veneau de la niște animăluțe frumoase și roșcovane, cu cozi stufoase și grele. Nu-i așa, prichindelule, că ai ghicit cine erau aceste minunate ființe?

După o clipă, printre copaci își făcu apariția o sanie uriașă de lemn, trasă de o duzină de cai sălbatici cu coarne. (Mai târziu, spiridușul avea să afle că acelor animale li se spunea reni.) În sanie se afla un bătrîn, îmbrăcat într-o blană roșie, care ținea în mână un toiag de argint. Bătrînul avea o barbă albă, lungă, și niște ochi blânzi, jucăuși, care păreau că zâmbesc într-una.

– Moș Crăciun, aici e! strigă deodată una dintre veverițe. E singur-singurel și cred că este înghețat de-a binelea!

Bătrânul sări din sanie.

– Cine să fie oare această creatură ciudată?

Ho, ho, ho! Cine-o fi oare? se întrebă el cu voce tare.

Magul cel bun al iernii se aplecă și, gâfâind ușor, îl prinse cu blândețe pe Kiki, îl ridică sus și, pentru că era înțepenit de atâta frig, îl ascunse în barba sa mare și caldă, după care se îndreptă către casă.

Kiki adormi din nou, la fel de adânc și fără să mai știe de sine. Se trezi abia când simți că ceva începuse să-l frigă la coaste. Zbură cu viteza vântului de pe sobă și, după ce se lovi tare cu capul de tavan, căzu direct în mij – locul mesei.

– Aoleu, ce iute ești! se auzi o voce blândă râzând.

Pentru o clipă, Kiki aproape că înlemni, după care, trăgând din teacă un pumnal micuț, se simți

pregătit de luptă cu orice dușman, oricât de înalt ar fi fost acesta.

– Așteaptă puțin! îl liniști aceeași voce blândă. Nimeni n-o să-ți facă aici niciun rău!

– Dar cine sunteți Dumneavoastră? îl întebă atunci spiridușul, tremurând de frică.

– Eu sunt Moș Crăciun, vrăjitorul cel bun. Dar tu cine ești și de unde ai apărut prin părțile noastre? N-am mai văzut niciodată un copilaș așa mic.

– Eu... eu..., încercă Kiki să își adune gândurile. Eu sunt un spiriduș din Elflandia! Am adormit în timp ce toată lumea munea. Și am fost pedepsit: am fost trimis în pădure, după ciuperci și conuri, dar nu știu de ce n-am găsit nici una, nici alta.

– Sigur că n-ai găsit, răsă bătrînul. Fiindcă acum este frig. Veverițele au cules toate conurile ca să-și facă provizii, iar ciupercile nu cresc în vreme de iarnă. Ele se culeg toamna, vara și primăvara. Dar nu și iarna.

– Iarna? Toamna? Dar ce sunt acestea? întrebă Kiki mirat.

– Ha, ha, ha, răsă veverițele care îl auziseră și îl priviseră prin fereastră.

– Ajunge cu chicoteala, veverițelor! Lăsați-l pe omulețul acesta să se obișnuiască cu locul nou în care se află și să-și vină în fire! se răsti bătrînul la roșcatele guralive, după care i se adresă lui Kiki, zâmbind prin barba deasă:

– Acestea, mititelule, sunt anotimpurile! Natura adoarme iarna, copacii se dezbracă de frunze, florile încetează să se mai desfacă...

– Nu se poate așa ceva! Florile se desfac mereu! îi strigă revoltat spiridușul.

– Nu mă întrerupe! Eu îți spun cum stau lucrurile în realitate, continuă Moș Crăciun. Iarna, tot pământul se acoperă

